

ПЖТПЖДЖЦИ.

Тази есен ми се случи да посетя Цариград. Гледам из улиците се разнасят необикновено много пжтпжджци. Продавачите се разхождаха с цели връзки от тези малки птици. Навързали ги за краката и убитите птици висят с отпуснати шийки, на които се клатят малките им главички. Имаше дори цели магазини с купища пжтпжджци, между които и живи заловени и затворени в кафези.

Любителите на диви птици ги купуваха с охота. Пжк и ефтино се продаваха — по 6—7 лева едната.

Отначало не можах да си обясня отде е това изобилие на пжтпжджци и как е възможно такъв богат лов. Но скоро узнах причината.

Като наближи зима, пжтпжджците почват да дирят по-топли страни. Те не могат да хвърчат на далечни разстояния — повече ходят. Сжс своето слабо прехвъркване и чевржсто подбегване, едва се добират до Южна Тракия и крайбрежието на Бяло Море. Понататжк през морето те не могат да прехвъркнат. В желанието си да вървят на юг, пжтпжджците се събират на големи ята и тржгват по край бреговете на Бяло и Мряморно море. И вървят все напред. Най-послед в теснината на Цариградския полуостров се събират с хиляди пжтпжджци. Ятата стават тжй много и тжй големи, че цялата местност се покрива с тези малки птици.

Настжпва необикновен лов за местното население. Почват да ги ловят сжс особени мрежи. Други избиват, кой с каквото може тези нещастни пжтници, дошли тук от далечни краища да се спасят от люта зима. Разбира се, голяма част от пжтпжджците